לד כרת לא פריך. לפי שאינו שוה בשניהם דחטאת אינו ענוש

כרת על הבאתו אלא שעל שגגת כרת הוא בא ופסח ענוש

כרת על הבאתו: אשם נמי לייתי. לפסול בו בשלא לשמו מבנין

אב כדאמר רבי אליעזר לעיל (דף י:) דקא"ל רבי יהושע חוזרני

והלד

חלילה ופרכינן וליהדר דינא ולייתי

במה הלד וסליקנא להך אתקפתא

משום דאיכא למיפרך מה להגד השוה

שבהן שכן יש בהן לד כרת. ומשני

לבן עואי אשם מפירכא אחריתא

מסלק ליה דלא לייתי בבנין אב

דפריך מה להלד השוה שבהן שישנו

בלבור. פסח קרי ליה קרבן לבור

כדאמרן בסדר יומא בפ׳ הוליאו לו (דף נא.) משום דאתי בכינופיא: גמרא

בותני' וקכל

סב א מיי פט"ו מהלי פסה"מ הלכה א ד יא: סג ב מיי פי"ג שם הלכה א: סד ג מיי שם הלכה ד ופט"ו שם הלכה א ופ"ד מהלי

מעה"ק הלכה י: סה ד מיי' פי"ג מהל' פסה"מ

םה ד מיי׳ פי״ג מהל׳ פסה״מ הלכה ט: מו ה מיי׳ פ״ה מהלכות מעשה הקרבנות הל׳ א ופ״א מהל׳ פסה״מ הלכה כב:

ד מיי׳ פי״ט מהל׳ מעה״ה

יטנט אי. סח ז מיי' שם הלכה ג: סמ ח מיי' פ"ט מהלכ ביאת מקדש הלכה ה:

ביחת מקדש הככה ה: "ע"ט מיי' שם הלכה ג: "ע"א י מיי' פי"ג מהל' פסה"מ

תורה אור השלם

וְשְׁחֵט אֶת בֶּן הַבְּקֶר לִפְנִי יְהֹוֶה וְהַקְרִיבוּ בְּנֵי אַהַרֹן הַבְּהַנִים אֶת הַדְּם וְוְרְקוּ אֶת הַבְּהַנִים אֶת הַדְּם וְוְרְקוּ אֶת

הַדְּם עַל הַמָּזְבַּחַ סְבִּיב אֲשֶׁר פַּתַח אהֵל מוֹעֵר:

2. אַלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי אַהַרֹן הַבְּהַנִּים הַמְּשָׁהִים אֲשֶׁר מִלֵּא יָדָם לְכַהַן: במדבר ג', ג

זַּהָבר זַאָבר הַבְּשׁוּ זָבְּיוֹ הַשְּלִישִׁי לֹא זָבְּהַ הַמְּלִישִׁי לֹא יַבְּאָב הַמְּלֵישִׁי לֹא יַבְּאָב הַמְּלֵישִׁי לֹא יַבְּאָב הַמְּלֵישִׁי לֹא יַבְּאָב הַמְּלֶרְת הְיָבְּב הַמְּבְּל הָאַבְּלֶת הָשְׁב מְמָנּוּ עֲוֹנְה תִשְׂא:

ויקרא ז, יח

ּיְבַנַוּן: במדבר ג, ג וָאָם הַאַכֹל יַאָבֵל מְבְּשַׂר

אתה אומר זו קבלת הדם בו'. לעיל (דף ד.) פי' נקונט' דמוקמינן והקריבו בקבלה ולא בהולכה משום דוהקריבו נאמר מיד אחר שחיטה וקבלה היא עבודה ראשונה שאחר שחיטה ולפירושו קשה היכי בעי למימר הכא או אינו אלא זריקה אלא נראה דמוקמי

בקונטרס כלי שרת בגדי

דיקא נמי דקתני שהזבח נפסל. במסקנא לא חיישינן להאי

לה בקבלה או בזריקה לפי שהן עבודות חשובות שחי אפשר לבטלן צד כרת לא פרידאו אשם נמי לייתי אשם פריד מה שאין כן בהולכה 0: מה להצד השוה שבהן שכן ישנן בצבור בבהן כשר ובבלי שרת. פירש כביחיד ואיבעית אימא צד כרת נמי פריך ובן עזאי גמרא גמיר לה והא דקאמר רב הונא קל כהונה וקשה דהא נפקא לקמן בפרק וחומר לא אמרה אלא ילחדד בה תלמידיו: שני (דף יו:) מקרא דאין בגדיהם מתני סיהפסח והחמאת ששחמן שלא עליהן אין כהונה עליהן והוו להו זרים ואפילו בעבודה דלא מעכבא לשמן קבל והלך וזרק שלא לשמן יאו לשמן

כפרה ויש לומר דאי לאו גזרה שוה דהכא הוה אמרינן מה שהקפידה תורה אמחוסר בגדים היינו היכא דכתיבי בגדים אבל היכא דלא כתיבי בגדים לא וגבי נחינת אש וסידור איברים לא הוה בעינא בגדים ^{מ)} מכהן בכיהונו אלא מדגלי רחמנא גבי קבלה גזרה שוה ילפינן בכל דוכתא דהכהן הוי בכיהונו:

דיקא דבקבלה נמי איכא פסול פיגול

ושלא לשמן או שלא לשמן ולשמן פסולים כיצד לשמן ושלא לשמן לשם פסח ולשם שלמים שלא לשמן ולשמן לשם שלמים ולשם פסח ישהזבח נפסל בארבעה דברים בשחימה ובקבול דובהילוך ובזריקה ירבי שמעון מכשיר בהילוך שהיה ב אומר אי אפשר שלא בשחימה ושלא בקבלה ושלא בזריקה אבל אפשר בלא הילוך שוחט בצד המזבח וזורק רבי 6 אליעזר ב אומר המהלך במקום שהוא צריך להלך מחשבה פוסלת במקום שאינו צריך להלך, אין מחשבה פוסלת: גמ" וקבלה מי פסלה יו יוהתניא יוהקריבו זו קבלת הדם אתה אומר קבלת הדם או אינו אלא זריקה כשהוא אומר וזרקו הרי זריקה

אמור הא מה אני מקיים והקריבו זו קבלת הדם בני אהרן הכהנים ישתהא בכהן כשר ובכלי שרת האמר רבי עקיבא מנין לקבלה שלא תהא [אלא] בכהן כשר ובכלי שרת נאמר כאן בני אהרן ונאמר להלן יאלה שמות בני בכהן כשר ובכלי שרת נאמר כאן בני אהרן ונאמר להלן יאלה שמות בני אהרן הכהנים המשוחים מה להלן בכהן כשר ובכלי שרת אף כאן בכהן כשר ובכלי שרת אמר רבי מרפון יאקפח את בניי אם לא שמעתי להבחין ה הפרש בין קבלה לזריקה ואין לי לפרש אמר רבי עקיבא אני אפרש קבלה לא עשה בה מחשבה כמעשה זריקה עשה בה מחשבה כמעשה יקבלו בחוץ אינו חייב כרת יזרקו בחוץ ענוש כרת יקבלוהו פסוליו אין חייבין עליו "זרקוהו פסולין חייבין עליו אמר לו רבי מרפון העבודה את ו המית ימין יו קורון פסוכין דויבן עכין אטו לו דב טופון העבודה אחדיי הטית ימין ושמאל אני שמעתי ואין לי לפרש אתה דורש ומסכים לשמועה בלשון הזה אמר לו ״עקיבא ₪ יכל הפורש ממך כפורש מחייו אמר רבא לא קשיא כאן במחשבת פיגול כאן במחשבת שלא לשמה, דיקא נְמי דקתנִי ׳שהזבח נפסל ולא קתני מתפגל ש"מ: ומחשבת פיגול לא פסלה בקבלה והתניא ייכול לא תהא מחשבה מועלת אלא בזריקה בלבד מנין לרבות שחימה וקבלה ת"ל נואם האכל יאכל מבשר ח זבח שלמיו (פיגול הוא) לא ירצה בדברים המביאין לידי אכילה הכתוב מדבר יכול שאני מרבה אף שפיכת שיריים והקטרת אימורין ת"ל מו ביום השלישי לא ירצה המקריב אותו לא יחשב זריקה בכלל היתה ולמה יצתה להקיש אליה לומר לך מה זריקה מיוחדת שהיא עבודה ז (ומכפרת) ומעכבת יוו כפרה אף כל עבודה ומעכבת

כפרה ° יצאו שפיכת שיריים והקטרת אימורין שאין מעכבין את הכפרה

ובעלי מומין: ובכלי שרת. שיהו מלובשים בגדי כהונה דכהנים יש משמע (הכהנים) בכיהונם [לקמן יח.] והיינו בגדי כהונה וכל היכא דקתני נמי בכהן כשר ובכלי שרת בבגדי כהונה קאמר: **אמר רבי** עקיבא. ר׳ עקיבא לא משמע ליה מהכא דאיכא למימר בני אהרן כל שהן והכהנים בכיהונם לא משמע ליה: מה להלן בכהנים **כשרין.** הכתוב מדבר דהא אלעזר ואיתמר כתיבי ₪ ובכלי שרת נמי הכתוב מדבר דכתיב וַבמדבר גן אשר מלא (את) ידם והיינו לשון רבוי בגדי כהונה דכתיב (ויקרא כא) ומלא את ידו ללבוש את הבגדים וכתיב נמי ובגדי הקדש אשר לאהרן יהיו לבניו אחריו למשחה בהם למלא כאו בם את ידם (שמות כט): להבחין הפרש כו'. ואתה עושה את הקבלה כשאל עבודות: ואין לי לפרש. איני יודע לפרש מה הפרש שמעתי ביניהן: לא עשה בה מחשבה המעשה. השתא סלקא דעתך די הא דקאמר אין מחשבה פוסלת בשבילה אם חישב בה חוץ לומנו או שלא לשמו אלמא לא פסלה בקבלה: **קבלו בחוץ אינו חייב כרס.** דשחיטה היא דכתיב בי לחיובא [ואל פחח אהל מועד] [ויקרא יו] וזריקה נפקא מדם יחשב בו [שס] לקמן בפרק השוחט (קו.): **קבלו פסולין.** זרים ביו ושאר חייבי מיתות כגון שתויי יין והדומין להס: אין חייבין עליו. מיתה דבעים בש עבודה תמה שחין אחריה עבודה בסדר יומא (דף כד.) ובפרק בתרא דהכא (דף קיב:) נמי תנן אין בהם משום בו זרות ולא משום טומאה ולא משום מחוסר בגדים כו': אתה דורש. מאיליך ומסכים למה ששמעתי: מחשבת פיגול. דחוץ לומנו לא פסלה בקבלה: דיקא נמי. [דתנא] דתתניתין לא איירי בתחשבת פיגול: אלא בוריקה. בתחשב בשעת זריקה ע"ת לאכול מזבחו ביום השלישי לדכתיב בקרא דמחשבת פיגול המקריב אותו לא יחשב [ויקרא ז] וילפינן מיניה בפ"ב (לקמן כט.) במחשב בשעת הקרבה לאכול מזבחו ביום השלישי הכתוב מדבר [והקרבה] היינו זריקה: בדברים המביאים. את הקרבן לידי היתר אכילה הכתוב מדבר: אף שפיכת שירים. אם שפך שירי הדם ליסוד על מנת לאכול בשר חוץ לומנו או אם הקטיר אימורין במחשבה זו: לא ירלה בו. היינו זריקה שהיא מרלה: בכלל היסה. בכלל הדברים המביאין לידי אכילה: שאין מעכבין. שירים אין מעכבין כדמניא באיזהו מקומן (לקמן דף נב.) יכול יעכבנו תלמוד לומר ואת כל הדם ישפך [ויקרא ד] נתקו הכתוב ועשאו שירי מצוה כו'. הקטרת אימורין לא מעכבין כפרה דכתיב הדם הוא בנפש יכפר [שם יו]: י) לא קשיא. הא דקתני לעיל מחשבת בחו קבלה לא פסלה בפיגול לא כשחישב בשעת קבלה על אכילת בשר אלא במחשב בשעת שחיטה על מנת לקבל דם למחר דאילו זריקה כהאי גוונא עשה בה מחשבה כמעשה אם שחט על מנת לזרוק דם למחר פיגול דהיינו אכילת מובח (ס) (ואי נמי) דאיתרבי בהדיא אפי׳ שפיכת שיריים לקמן: הא דאמר כו'. והאי דקתני מנין לרבות שחיטה וקבלה (ו) מחשב בשעת קבלה על מנת לשפוך שירים או אחת משאר האכילות קאמרי בו: ושפיכה שירים לא פסלה בהו מחשבה. דקתני לעיל יכול שאני מרבה אף שפיכת שיריים: אלא בארילה בשר. בשחישב לאכול בשר חוץ לזמנו: מנין לרבות שפיכת שיריים. וכל שכן תחלת זריקה:

 ל) [ברכות דף לג:] וש"נ.,
 ל) פסחים נע:, ג) ת"כ צו פי"ב
 פ"ח ה"ה., ד) לעיל ד. תגיגה ית.
 [קדומין לו:] ת"כ ויקרא נדבה
 פ"ד פ"ד ה"ד., ל) [מוספי פ"ד פ"ד ה"ד., ל) [תוספ" פ"ל] ה"ו, ו) [שכת יו. קטו.] ת״כן ה״ר, ו) [שכת יז, קנח.] ת״כ שם ה״ה, ספרי בהעלותך פיס' עם, ירוש׳ שבת פט״ו ה״א, יומא פ״א ה״א, מגילה פ״א ה״י, הוריות פ״ג ה״ב., ו) [קדוטין סו:], ח) ירוש׳ תרומות פ״ח ה״א, נזיר פ״ג תרומות פייח היא, נויר פייג הייה., ע) תייכ צו פיייב פייח הייד., י) לקמן צז:, ל) שייך לעייב, () וע"ע תוס' יומל כו. ד"ה והקריבו], ע) יומא

ליקוטים

גמיר לה. מפי ע"ב זקנים כדתנן [יא:]: ו ולהכי קתני לעיל קבלה שלא עשה בהם מחשבה כמעשה לחדד תלמידיו. שיקשו לו תשובה עליו א"נ שיתנו לבס להיות חריפין ריקה עשה בה מחשבה כמעשה. וריקה עשה בה מחשבה כמעשה, והטעם מפני שפרש הפסוק פסול מחשבה בזריקה יותר משאר עבודות שאינן באות אלא מרבוי לדרוש קלים וחמורים מאיליהן כבן עולי: עבודות שאינן באות אלא מרבוי הכתוב, זו היא הדרך לפי האחרון, אלא שיש לוקדק אחריו דקא מתרץ ליה רבא לההוא מרבנן בקושיא דשפיכת שיריים והקטרת אימורין לא קשיא הא דאמר הריני זורק ע"מ לשפוך שומנות לארב די מושר באורים וורק כו'. או או קמני קבל או הלך חו זרק (ב): חו לשמו ושלח לשמו. שחישב בעבודה אחת לשמו ושלא לשמו: אבל אפשר בלא הילוד. הלכך לא חשיבא למיפסל: המהלד . שיריים למחר הא דאמר הריני שיריים למחר הא דאמר הריני שופך ע"מ להקטיר אימורין למחר, כלומר כי אמר הריני זורק ע"מ לשפוך שיריים למחר פסלה, וכי אמר הריני שופך וכרי לא פסלה. ואיכא לאקשויי על פיי במקום שהוא לריך להוליך. הולכה זו מחשבה פוסלת בה אם חישב בה שלא לשמה ובגמ' [טו:] מפרש למילתי' מאי נריך ומאי אין נריך: גבו' בתרא למה ליה לרבא למימר בורא למה ליה לרבא למימר הריני שופך ע"מ להקטיר אימורין למחר לא פסלה, דתרוייהו לא מעבי כפרה, והא אמרי' דאפי' במחשב בקבלה ע"מ לשפוך והקריבו. דכתיב בעולה ושחט את בן הבקר והקריבו בני אהרן יו את הדם זו קבלת הדם וללמד שלריך . שיריים לא פסלה. והוה ליה לקבלו בכלי: אתה אומר כו' או אינו אלא (ג) לוריקה. דהא לשון שריים לא פסרוו, יווור ע"מ למימר הא דאמר הריני זורק ע"מ לשפוך שיריים למחר הא דאמר הריני מקבל ע"מ לשפוך שיריים הקרבה למזבח הוא כדכתיב לכהן למחר דבזריקה פסלה ובקבלה המקריב אומה וגו' והאי נמי בהקרבה לא פסלה. ומהאי קושיא מסתייע לא פסלה. ומהאי קושיא מחתייע פי' קמא דהיכא דאמר הריני מקבל ע"מ לשפוך שיריים למחר פסלה. מ"מ הקושיא הראשונה היא מסייע לפי' הב'. ועוד יש לי למזבח משתעי דהיינו זריחה אבל קבלה לא לריך [כלי] יו מאהל מועד ואילך: כשהוא אומר כו' זו קבלת קושיא לפי׳ הראשון מזה התירוץ הדם. י כדחשכחן קבלה בעולת סיני , עצמו שתרץ לו רבא לההוא מרבנז, למה שינה רבא את דבריו (שמות כד) ויקח משה חלי הדם וישם ולא אמר הא דאמר הריני מקבל על מנת לשפוך שיריים למחר פסלה כדאמרי? בתירוצא קמא באגנות. ואע"ג דהקרבה לשון הולכה היא כדאמרן לעיל (דף ד.) והקריב פסדה כדאמריי בתירוצא קמא ולא היה צריך לשנותה לזריקה דהא במחשב בקבלה קיימינן ואמריי דפסלה והך דקתני דשפיכת שיריים והקטרת אימורין לא פסלה באמר הריני הכהן את הכל זו הולכת אברים לכבש מו הכא כיון דזימנין הולכה מו ליתיה כלל כמו יו השוחט בלד המובח לא כתב לה קרא ואקבלה הוא שופך וכו׳ דתרוייהו לא מעכבי סוכן יונד אם יו א מכבב כפרה, הנה גם זו הקושיא לפיי הראשון מעתה כיון שיש לנו על פי׳ הראשון ב׳ טענות גדולות ועל דאכתביה יח והיכא דאינטריכא הולכה נפקא לן דהויא עבודה מדאפקא רחמנא לקבלה בלשון הפי׳ השני טענה אחת ראוי לנו לגלגל עם פי׳ הב׳ יותר מן הראשון ונתרץ הקושיא שיש הולכה: בכהן כשר. לאפוקי חללים עליו דהא דאוקמא רבא לההוא מתני דקתני יצאו שפיכות שיריים והקטרת אימורין וכר כגון דאמר הריני שופך על מנת להקטיר אימורין למחר ולא אוסמה רגוז דאמר הריוי מסרל אוקמה כגון דאמר הריני מקבד על מנת לשפוך שירים, אפשר דלישנא דמתני' נקט דקתני לתרוייהו בחדא, א"נ הכי אשמעי' רבא טעמא דאמר הריני שפנע "בא טכמא זאמו והיני שופך ע"מ להקטיר למחר לא פסלא אבל אי אמר הריני מקבל ע"מ להקטיר אימורין למחר אע"ג דלא מעכבי כפרה פסלה, והיינו מתני' (דף כט ע"ב) דתנן השוחט והמקבל זה הכלל וה הכלל השוחט ההפקבל המוליך והזורק לאכול דבר שדרכו לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר כזית חוץ לזמנו פגול וחייבין עליו כרת, וזה הפרש יש בין שפיכת שיריים לארילת מזרח ארל ארילה לא מכת"י הובא בס' כנסת ראשונים): ותניא אידך לא מפגלת ולא מתפגלת. ודע דאליבא דכ״ע

הגהות הב"ח

ווא ווו ווו רוש.

(מ) במשנה ה' אלעזר בר"ש

מומר המהלן: (נ) רש"י ד"ח

וקבל וכר לו זרק שלא לשמו

מו למתו כל"ל והד"ל: (ג) ד"ה

למה וכר ללו זריקה דמל:

(מ) ד"ה ללו עסה וכר פלקל דעתך דהכי קאמר: (ה) ד"ה לא קשיא וכו׳ אכילת מזכח ואי נמי אפילו שיריים דאיתרבי במי אפילו שיריים דאיתרבי בהדיא לקמן: (ו) ד"ה הל דלמר וכו׳ כמחשכ:

גליון הש"ם גם' יצאו שפיכת שיריים. לקמן דף לט ע"ח:

מוסף רש"י

לחדד בה תלמידיו. שישימו לגם לתורה ויאמרו פלפול מלגם (עירובין יג.) או לשמן ושלא לשמן. נגמרא מפרש אי במחשבת עבודה אחת האמר אי במחשבת שכולה מחת קחמת מי במחשבת שתי עבודות כגון קיבל לשמו וזרק שלא לשמו (פסחים נט:): שלא לשמן ולשמן. הא דתנא או שלא לשמו ולשמו דלא מימא לשתו ושלה לשתו הוה דהחולה נו ושנח נשמו הוח דפסונה צוס לשון אחרון אבל שלא לשמו מו לא, קמ"ל דאף בגמר דבריו אדם נתפס אית ליה (עפ"י רש" מנחות ב.) ובכלי שרת. שיהל לובש בגדי כהוכה ארבעה אם כהן הדיוט הוא ואם כהן גדול הוא שמנה שהרי נאמר כאן הכהנים וכל מקום שנאמר בני אהרן הכהנים בכיהונם משמע בבגדי כהונתם (יומא כד:) אמר רבי את עלמו (שבת ית.). [ר"ט] היה רגיל לומר אקפח את בני [כשהיה] נשבע (ב"מ פה.):

שימה מקובצת

המקריב אותו לא ירצה. סיינו . ליקה שמרלה (תום׳ הר״פ):

שינויי נוסחאות

א] ככתה"י נוסף אי לא פריך אשם כור: ב] ליל שהיה רי שמעון (שית. פרייד), וכ"ה נמשנה שנמשניות (הגרייב). לכל נמשנה שנמשניות (הגרייב). לכל נמלח"ש שם כשם הר' יהוסף ז"ל הגיה כלפנינו וכתב כך מצאתי בכל הספרים: ג] נ"א אלעזר

מתפגלת. רוע דאייבא רכיש אף ספיכת סיריים: אלא באכילת בשר. בסחשב לאכול בשר חון לזמנו: מנין לרבות שפיכת שיריים. וכל שכן תחלת זריקה: פנג הספיס: גן לייש ארעוד שיריים. וכל שכן תחלת זריקה: פנג הספיס: גן לייש ארעוד שירים ארעוד הוריך לשבול (פרייד, ובשלות ונמועש"א סו נשיע" אצבעו למחר לא חשים פגול משום דלא הוי לא אכילת ארם ולא אכילת מזבח וברייתא דגקט ולא מתפגלת כדי נסבה דליכא מאן דפליג עלה שמעתי להבחין בין קבלה כו' (כיצו: ז] בכתהיי וכדהיי אם הטית. נייל שלא הטית (הגרייב עיפ התוספתא): ז] ר׳ עקיבא (מתהיי) בעלמא כשם שאינה מתפגלת כך אינה מפגלת (מל"ת פייז מססיית סייג):

הן מבשר וכוי עד לא ירצה. ניתל בכתהיי ופרייד, ונש"מ ומייכ מתקו מיכות פיגול הוא לא ירצה בלנד. בגליון נמיש מיקנו ביום השלישי הן מבשר וכרי עד לא ידדה. ניתח בכמה"י ובי"ר, ובט יעו ז): בן ניאח הידדה בכבל כרי (והשאל ליתח) (רוב כתחיי). ניא לא ידדה וריקה בכלל כרי (והשאל ליתח) (רוב כתחיי). ניא הערבה"ה, ניא תיידה בכלל כרי (והשאל ליתח) (רוב כתחיי). ניא אחרן הבקרים בכלל ברי (והשאל ליתח) (רוב בתחיי). ניא אחרן הבקרים בכלל ברי (והשאל ליתח) (רוב בתחיי). יבן לשסולא המקרים בידה הנעבבה, וכן בסמוך (פריד): יבן לשסולא (בתחיי): יבן אחרן הכתנים (שיישי): ידן אחרן הכתנים (שיישי) וביי וסיפוס בעפקרים אותו (הגריבים, ולא משובי הבקרים בידה במקרא) בבן דכתיי חוץ לייל בתברית (שיישי): יבן לשסולא (שייש ביי הוסיפוס בעפקרא): ידן לייל בתברית (שייש: בבן בתברית (שייש: בבן בתברית (שייש: בבן בידו לייל בתברית (שייש: בבן בתברית בתבית הייש בתברית (שייש: בבן בתברית (שייש: בבן בתברית בתבית הייש בתברית (שייש: בבן בתברית בתבית הייש בתברית בתבית הייש בתברית בתבית הייש בתברית הייש בתברית בתברית